

החלטות עקרוניות קולקטיב אשה לאשה

החלטת קולקטיב מארס 2007

אשה לאשה מתנגדת לכיבוש ותשתדל בכל מעשייה ובפעולותיה כנגד הכיבוש להביא לידי ביטוי את ההיבט הפמיניסטי.

החלטת קולקטיב אפריל 2007

אשה לאשה קוראת לשקיפות מלאה, נגישות למידע ולאיסוף מידע באופן אקטיבי בכל הנוגע לתהליכים רפואיים ומחקריים המבוצעים על גופן של נשים ו/או חלקים מהם. כמו כן, אשה לאשה רואה בחומרה רבה את ניגוד האינטרסים המובנה שבמסגרתו רופאים המטפלים בנשים נהנים במישרין או בעקיפין משימוש בביציות.

אשה לאשה רואה בדאגה כי המחקר העכשווי בתאי גזע עובריים תלוי בשאיבת ביציות מגופן של נשים באופן מלאכותי ופולשני. ועל כן אשה לאשה רואה בצורך לקבוע הגנות ואמצעי פיקוח ובקרה שיגנו על נשים בתהליכים אלו.

מכיוון שנשים מהוות את הגורם ההכרחי למחקר, אנו דורשות ייצוג הולם לנשים בעלות פרספקטיבה פמיניסטית בוועדות העוסקות באתיקה ובבקרה של נושאים אלו, על מנת לייצג את בריאותן ורווחתן של נשים בכלל ונשים המשתתפות בתהליכים אלה בפרט.

החלטת קולקטיב מאי 2007

אשה לאשה בתרומת ביציות תרומת אברים לכל דבר ודורשות שכל הכללים החלים על תרומת אברים מן החי יחולו על תרומת ביציות, נובע מכך התנגדותנו לתרומת ביציות עבור מחקר באופן מוחלט

דבר מערכת

בשביע הבא (נכון לכתובת שורות אלה) יתקיים מצעד הגאווה בחיפה, ברחי יפה נוף - זו הפשרה שהגיע הפורום הלהטבי עם עיריית חיפה ומשטרת חיפה- אתם/ן תצעדו את המצעד שלכן/ם, אבל הוא יהיה ברחוב צדדי שלא ממש יפריע או יראה על ידי יותר מדי אנשים. זאת, יחד עם החוק שעבר בקריאה ראשונה הנותן לסמכות מקומית את האפשרות להחליט אם יתקיים מצעד גאווה ויחד עם התיקון לחוק האזרחות, חוק הכניסה לישראל, הצעת חוק בנוגע לתרומת ביציות והצעת החוק בנוגע לפנסיה. לצערי ניתן להמשיך ולמנות עוד הצעות חוק גזעניות שעלות לשולחן הכנסת, על חלקן אנו דנות על גבי דף מידע זה. לכאורה, נראה כי חקיקת חוקים אלו הינם חלק (אולי אפילו לגיטימי) מהמשחק הפוליטי שנקרא דמוקרטיה והחלטת הרוב. למעשה, חקיקת חוקים אלו מאיימת על אורח החיים שלנו ומעמידה את קיומנו בסכנה. אורח חיים של סובלנות, של קבלת האחר, הזכות לחיות ללא כיבוש, הזכות שלנו על גופינו, הזכות שלנו לאהוב את מי שאנחנו רוצות ולהזדקן בכבוד.

זה מאבק שנמשך כבר מספר עשורים, ולפעמים קשה להאמין שעדיין אנחנו צריכות לדבר ולהסביר למה כיבוש, אונס, הומופוביה זה לא טוב לכל אחת ואחד מאתנו בחברה.

אז נכון שלפעמים כבר מעייף ללכת לעוד הפגנה או לחתום על עוד עצומה ולפעמים נראה כי אין תקווה ושלא מצליח לזוז פה כלום, אבל זו מלחמת הקיום שלנו, זו הבחירה בין להיות או להיות, ואנחנו בוחרות להיות.

של מי הפנסיה הזאת לעזאזל?

מאת: תקוה רגר, ארגון גרנית

המשותפות, תמורת כסף או העברת הדירה כולה לטובת בן הזוג שלא צבר פנסיה. שני פתרונות אלה אינם מביטחים שהכספים או הדירה אכן יבטיחו את זקנתם מאחר ובמקרים רבים המזומן להעברה אינו בנמצא, אין ערבות שהכספים אכן יישמרו לצורך זה וערך מחצית הפנסיה עולה לעיתים לאין שיעור על ערך מחצית הדירה המועברת. פתרון אפשרי אחר הוא שבן הזוג הגרוש מתחייב בהסכם הגירושין להעביר את מחצית זכויות הפנסיה לאחר מימושן לעת פרישה. אבל אליה וקוץ בה כי עם מות בן הזוג בעל הזכויות הרשום בקרן הפנסיה, בן הזוג הגרוש אינו נחשב כשאיר והוא מאבד את זכותו על אותו נכס שנצבר במהלך החיים המשותפים. מי שזוכה בכל הפנסיה זו האלמנה - האשה השנייה אפילו בעוד היא חיה זמן קצר עם הנפטר בעוד שהגרושה חיה עימו לאורך שנים רבות בהן נצברה הפנסיה. אם אין אלמנה קרנות הפנסיה והאוצר זוכים מן ההפקר. חוק ההסדרים לא הסתפק בקיפוח הזה של נשים הגרושות והגדיל וקבע בחוק ההסדרים ובתקנות קרנות הפנסיה שאם בן הזוג בעל זכויות הפנסיה עזב את הקן המשפחתי למעלה משנה ללא גירושין (ואין ילדים קטינים), הנעזב מאבד את הזכויות בקרן. הנשים המבוגרות נתונות לשרירות ליבם של הבעלים הנוטשים. אלה הן תקנות שהדעת והצדק אינם סובלים ויש בהם משום שוד לאור היום של נכסים בניגוד לחוק איוון משאבים. תקנות שרירותיות אלה של קרנות הפנסיה והאוצר מנשלים בעזרת חוק ההסדרים בני זוג (בעיקר נשים) מזכויות שנצברו לאורך חייהם כשהאחד צבר זכויות פנסיה בעוד האחר ניהל משק בית, גידל ילדים, דאג לצורכי המשפחה ללא תמורה כלכלית ומתוך כך איבד את זכויותיו הסוציאליות כאשר התא המשפחתי התפרק.

הג. הייתה נשואה 25 שנה. היא גידלה 3 ילדים ועבדה כפקידה. בן זוגה איש שרות הביטחון, שרת במקומות שונים בארץ ובח"ל. כל פעם שהמשפחה עברה ממקום למקום נקטעה רציפות עבודתה ובעקבות התרחבות המשפחה, הג הוציאה את דמי הפיצויים וחסכוניות הפנסיה מעבודתה לטובת השבתת תנאי המגורים, מתוך שיקול שמשכורת בן הזוג, שהייתה לעין ערוך גבוהה משלה, תשמש את שניהם לעת זקנה. אבל, בגיל 55 חל משבר במשפחה שהסתיים בגירושין. יכולת ההשתכרות של הג. נמוכה מאחר ולא בנתה קריירה משל עצמה עקב כפל תפקידי עקרת בית ועבודה בחוץ ועקב אי הרציפות בעבודתה (התנהלות הקיימת במשקי בית רבים). גם אם לאחר הגירושין תעבוד במשרה מלאה ובמשכורת הולמת עד ליום צאתה לגמלאות אין ביכולתה לצבור זכויות פנסיה שיספיקו להבטיח את קיומה לעתיד. לאחרונה עולה קצב הגירושין בכלל אוכלוסיית ישראל ובאופן מיוחד בגילאי ה-45-55 מה שמעלה את מספר הנשים שמצבן הכלכלי לעת זקנה מועד לפרוענות. חוק איוון משאבים לעת גירושין כולל את הפנסיה העתידית, שנצברה על ידי בני הזוג במהלך שנות החיים המשותפים, כרכוש בר-חלוקה. בעת הגירושין מתנהל בין בני הזוג משא ומתן הכרוך בהסכמת בעל הזכויות הפנסיונית להעביר לבן הזוג חסר הפנסיה או בעל הפנסיה הנמוכה את חלקו בפנסיה המשפחתית. משא ומתן זה גורם לעיתים קרובות לסכסוכים משפטיים בעלי עלות גבוהה, לחצים בלתי הוגנים ליתורים מהצד החלש, בדרך כלל האישה, בעוד הגבר יכול לסרב לתת גט ובאפשרותו לקיים חיי משפחה אחרים ללא גט וללא חלוקת רכוש. במקרה הטוב כשקיימת הסכמה בין בני הזוג ניתן כיום לחלק את הפנסיה המשפחתית בכמה אופנים: פדיון מחצית מזכויות הפנסיה, יחסית לשנות חיים

קצת מהפמיניזם שלי 1973-2007

תלמה בר-דין

היה "אחוות אחיות" = sisterhood וזו הייתה בפני עצמה העצמה אדירה. לא להיות לבד בבדידות שבמילא החברה יוצרת סביב כל חריגה חברתית על מנת להחליש אותה. אני חושבת שמוזה המון שנים אין מספיק דיבור ואין מספיק מחשבה וחשיבות לנושא הזה ב"אשה לאשה" וזה מעציב אותי. זו לא מילה או תפיסה מיושנת, שאבד עליה הכלח, אלא בעיני חמץ לפמיניזם חיובי.

אני מתפעלת מהדורות שבאו אחרי- נשים שמלאות ביטחון עצמי ואין להן חששות ופחד קהל והן מרוצות בכל מקום ומתבטאות חופשי בכנסים ובאירועים למיניהם. זו הייתה בעיה קרדינאלית בשנות ה-70 והיינו עושות סדנאות על מנת ללמוד לדבר בציבור ולבנות את הביטחון העצמי שלנו בהופעה מול קהל (בזה נכשלתי אחרי 35 שנה של פעילות פמיניסטית ואני בושה על כך). עם זאת, צר לי שאין כמעט דיבור על סוגי "העצמה" ולצער לי פעם העצמת נשים הולכת לכיוונים מאד לא פמיניסטיים לדעת: לכוחנות ועליונות ואופורטוניזם ותחרותיות ופה כשלנו והשתיקה על כך מאד מציקה לי כבר הרבה זמן.

בנוסף, מאד חורה לי שאין ב"אשה לאשה" מאבק נגד אלימות בין לסביות וההשתקה של הבעיה הזו נראית לי חוסר אחריות שלנו. לא מספיק לטפל בנשים מוכות ע"י בעליהן. צריך לטפל בנשים שנוהגות בנשים אחרות באותו אופן מצוואיטי קלאסי. אנו אחראיות לסבלן.

אני גם חושבת שבשנות ה-70 דיברנו בינינו הרבה יותר בפתיחות על מיניות בכלל ו"המיניות הספציפית שלי" בפרט, כי האישי הוא באמת פוליטי ורק דרך הפתיחות שדנו בכל הנושאים הללו בקבוצות להעלאת תודעה, הבנו שאנו לא לבד וזו לא הבעיה הפרטית שלי לפרנס פסיכולוגים ופסיכיאטרים, אלא נושאים פמיניסטיים (כן: האורגזמות שלנו, ה"פריגידיות" שלנו (גבר: חודר מייד ומבסוט מעצמו ואם כבר העזנו לומר שלא נהננו, זה רק בגלל שאנו קרות=פריגידיות). וכמוכן "הנימפומניות" שלנו אם רצינו לקיים יחסי מין לפני החתונה או עם יותר מגבר אחד וכו' וכו'). יש איזו טעות במחשבה שהיום, עם המתירנות והמודרניות, כולנו משוחררות מינית ולא צריך לדבר על זה. אני חושבת, לדאבוני, שזו בעיקר חזרה לקונפורמיזם ולבידודה של האשה מבלי שנגיש בזה.

אני מאושרת שיש לי קהילה חמה ב"אשה לאשה" למרות כל הבעיות שיכולות לצוץ בימים. רק בזכות הפמיניזם אני לא בודדה ואומללה בחיי. בצעירותי, עזבתי את הקיבוץ כי התפכחתי והבנתי שלא רוצים לשמוע שם על שיווין וצדק וזה היה לי חשוב. הבנתי שאני בכל זאת צריכה לפחות כ-5 אנשים יחד איתי על מנת להיאבק על דעותיי החריגות ואין לי עם מי! זו הייתה הסיבה שהחלטתי לעבור לעיר. וכאשר אני מאד לבד וכל העולם כועס על דעותיי ובחירותי, אני יודעת עמוק בתוכי שיש לא מעט נשים ב"אשה לאשה", גם אם הן לא כולן חברות קרובות שלי, שמקבלות אותי ומסכימות איתי ואני יכולה להמשיך לנשום ולקחת כוח וחוסן לאופק שלי.

התבקשתי לכתוב את הגיגי על הבדלי דורות בפמיניזם וב"אשה לאשה". לא חשבתי על הנושא לפני זה ואין לי חשיבה מתודולוגית. אנסה פשוט לשלוף מהשרוול את מחשבותיי, בצורה אימפולסיבית ואסוציאטיבית, כי אינני בנויה למשהו מובנה מראש. ישר אני מוחקת אותו.

אני מודעת להיותי פמיניסטית ולא שייכת להגדרה אחרת מ-1973, השנה בה התחיל הפמיניזם בחיפה ובארץ בגלגול ההוא.

אני חושבת שבתקופה ההיא הרגשנו, או לפחות אני הרגשתי, התרגשות והתלהבות יותר גדולה לגבי הפמיניזם מאשר היום, כי כאילו יצרנו יש מאין ו"גילינו את אמריקה" כל יום חלק נוסף, וכמו פאזל גדול התחלנו קומץ של נשים להתמרד וליצור בעצם נרטיב פמיניסטי (שהיה נכון לאותו זמן ולאותו מקום). רוב הסיבה הייתה נגדנו וזה הוסיף אדרנלין על גבי המתח והלחצים. אני חושבת שהתרגשות והרוח של מרד במערכת הקיימת קצת חסרה לי בפמיניזם של היום.

כמובן שזה תענוג לראות נשים צעירות נולדות עם בקבוק של פמיניזם כבר בפה ולכן לא צריכות לעבור את גיהנום ההשתחררות, אבל הרבה פעמים נידמה לי שלחלק מהפמיניסטיות הצעירות חסרה ההסתכלות פנימה והתהליך הארוך לגיבוש שעברנו בזמנו בקבוצות להעלאת תודעה על מנת לעבד בכל הרמות את מצבנו כנשים ומה אנחנו רוצות שיהיה כנשים פמיניסטיות. כל הרבדים האלו של מודעות לפמיניזם בכל התחומים האישיים והחברתיים והמיניים (שהכל הוא פוליטי כמוכן), הבחירה בפעילות ובצורת החיים שלנו דרך התהליך הזה, כל אלו נראים לי קצת חסרים באינסטנט- פמיניזם שמודרני בימים אלו. מצד שני הכלים להבנת בעיות הפמיניזם הרבה יותר נגישים מאשר היה לנו בשנות ה-70 בארץ, כאשר לא היה כמעט שום דבר כתוב על הנושא בעברית, וכאשר הייתה התנגדות ואגרסיביות כלפינו והיינו מעטות ומבודדות.

אני חושבת שזה מאד נכון וצודק ובריא שבתוך הפמיניזם קמו נשים והתמרדו, באם אלו המזרחיות או הפלסטיניות או הלסביות, ולצער חלקן פרשו. למרות זאת, הייתי רוצה לראות יותר הבנה לקונטקסט ההיסטורי שבו נעשו דברים, אולי מתוך אי הבנה, אבל בחלקם בתום לב, ובכל זאת מתוך תהליך של שינוי וקבלת הביקורת ורצון לקבלת השונה (וזה הרקע לרעיון הרבעים שהוא בפני עצמו רעיון נפלא, גם אם הגיע הזמן לשנותו או להרחיבו). חשוב לא לבטל את כל מה שנעשה בתחילת הדרך ולהבין שאלו היו צעדים ראשונים וחשובים שמהם אפשר היה להמשיך ולבנות עולם יותר טוב ויותר צודק. אחד הנושאים המרכזיים שהקומץ הקטן שהיה בשנות ה-70 דיבר על חשיבותו

לינא היא ילדה בת חמש החיה בכפר קטן על יד שכם. אני מעולם לא פגשתי אותה. אבל כבר שלושה חודשים אני יודעת שהיא עברה השתלת כליה ולכן היא זקוקה לתרופות שעולות יותר מ-1000 שקל כל חודש. אבל היכן שהיא גרה אין כסף לתרופות. ישראל וגם ארצות הברית וגם השוק האירופי המשותף החליטו להחרים את הרשות הפלסטינית ולכן אין שם תרופות יותר. ואין גם אוכל ואין גם כסף לחשמל ולדברים חשובים אחרים. אז מה הטעם בדיבורים על סולידריות ושותפות בין נשים אם אנחנו לא יכולות לעזור למי שזקוקות/ים לעזרה כל יום. אך האם תיתכן בכלל סולידריות בין נשים? אני ממש לא בטוחה. הרעיון הישן והטוב שכולנו נשים ולכן יש לנו במשותף דיכוי על רקע "מיגדרי" כבר מזמן לא יכול לשמש אותנו. אנחנו יודעות היטב שהבדלים עמוקים מפרידים בינינו. המחשבה שישנם נושאים כמו אלימות כלפי נשים, שכולנו חולקות יחד את תחושת הטרור הטמונה בו, גם היא כבר לא מחשבה מאחדת. אנחנו נושאות איתנו - כל אחת בדרכה - את ההיסטוריה של המשפחה הפרטית שלנו, את המוצא, השיוך הלאומי, את הבחירה המינית שלנו ואולי - חזק כמו תמיד - את הבדלי המעמד. נכון שכסף אינו הדבר החשוב ביותר - במיוחד כאשר יש לנו אותו - אבל המיקום שלנו החברתי והיכולת שלנו לקנות ידע, בריאות ושאר דברים נחוצים קשורים ישירות ליכולת הכלכלית שלנו. לנשים בעוני יש פחות הזדמנויות מאשר לנשים החיות ברווחה כלכלית. לנשים יהודיות יש יותר זכויות מאשר לנשים ערביות וזה כמובן נכון לגבי הבדלים רבים אחרים בינינו. מה נשאר אם כן במשותף? אולי רק היכולת לדמיין חברה אחרת. אולי רק היכולת שלנו להזדהות עם המאבקים הגדולים של החברה שלנו. אבל האם ה"חברה" המדומינת הזו היא משותפת? לא בטוח. כאן במקום הזה מתרחש מאבק איתנים בין יהודים לפלסטינים על השליטה והשלטון. במאבק הזה אין לנשים מקום ואין לנו זכויות. אנחנו לא לבד, איתנו עומדים מחוסרי זכויות רבים אחרים. האם הסולידריות שלנו יכולות להנתן בו בזמן גם לקבוצה הלאומית שלנו וגם לנשים אחרות? אולי הגיע הזמן להפרד מהלאומיות המדומינת הזו ולראות במה מדובר. לראות את חברות הגנרלים השולטת בחיינו ללא בושה. אולי הגיע הזמן לראות שבכל זאת יש לנו כאן עניין משותף. מי שרוצה לא צריכה ללכת רחוק יש תמיד ילדה קטנה במקום קרוב שאפשר וצריך לעזור לה.

חנה ספרן

חוק האזרחות והכניסה לישראל / אמאני דעייך

במאמר זה אנסה לפרוס את השתלשלותו של חוק האזרחות והכניסה לישראל, זאת לשם הכרת החוק והבנת הבסיס עליו הוא מושתת, בחינת ההשלכות החמורות שיש לו על אופייה של המדינה, על החברה בכלל ובמיוחד השלכותיו ההרסניות על החברה הפלסטינית בתוך ישראל.

חוק זה איננו עוד חוק הגירה שכל מדינה מחוקקת לעצמה, הוא לא צמח מתוך חלל ריק אלא באווירה של כיבוש, אפרטהייד וגזענות. כשההרגשה היא שכלל שהזמן חולף, נחשפים רבדים נוספים של שנאה וגזענות בוטה ועזה.

מוגש בפנינו המדרון החלק של הדרה ואפליה - הצעה לחוק האזרחות, תיקון 19 - בנוגע לשהיה ושוהות בלתי חוקיים. חוק זה מציע לגרש לתקופה של עד 5 שנים כעונש על שהייה בלתי חוקית. את אלו שלא בהכרח נכנסים/ות להגדרת יהודי, כמו עובדות/ים זרים, קורבנות סחר בנשים, בני משפחה של מהגרים אשר לא נופלים תחת ההגדרה של יהודים וחוק השבות ועוד, האם יש תחתית בור יותר עמוקה מזה!!!

רקע עובדתי

משנת 1999 יושם בישראל נוהל שנועד להסדיר את נושא התאזרחותם של בנות ובני הזוג של אזרחי ישראל ואת המעמד שהם זכאים לו עקב נישואיהם. לפי הליך מדורג בן שני שלבים, מעת הגשת הבקשה ועד להתאזרחות, נערכות בדיקות חוזרות ונשנות של הבקשה לפי הפרמטרים הבאים: העדר חשש לפיקטיביות של הנישואים, קיום חיי משפחה, העדר מניעה פלילית והעדר מניעה ביטחונית.

בבקשות שהוגשו ע"י אזרחים ערבים למתן מעמד לבנות/בני זוגם מתושבי הגדה המערבית או רצועת עזה, משרד הפנים לא עמד במקרים רבים במסגרות הזמנים שנקבעו לכל אחד מהשלבים של ההליך המדורג. עצם הגשת הבקשה היתה משימה קשה במיוחד, כיוון שהותנתה בהמצאת מסמכים רבים וקשים להשגה. גם לאחר הגשת הבקשה, בני הזוג לא קיבלו, במקרים רבים, אשרת שהייה ועבודה לששה חודשים אלא לכל היותר היתר שהייה לתקופה קצרה. במקרים רבים תקופת ההמתנה לאישור, בכל אחד מהשלבים, חרבה באופן משמעותי מהזמנים הקבועים בהליך המדורג והיא התמשכה לעתים אף למספר שנים רבות.

במרץ 2002 שר הפנים דאז, אלי ישי, הורה למנהל מינהל האוכלוסין להקפיד את הטיפול בכל הבקשות שהוגשו למתן מעמד בישראל לבני זוג של ערבים אזרחי ישראל. ההוראה התקבלה בשל כוונת שר הפנים, כפי שעולה מהכתבה שהתפרסמה ביום 9 בינואר 2002 בעיתון "הארץ", לפיה שר הפנים הנחה את המחלקה המשפטית במשרדו לבדוק דרכים לשינוי חקיקה, שימצצמו את מספר הלא - יהודים המקבלים אזרחות ישראלית. המדובר בתושבי הרשות הפלסטינית המקבלים אזרחות כתוצאה מנישואיהם לבעלי אזרחות ישראלית... לדבריו, הוא רואה צורך דחוף במציאת דרכים לצמצום מספר הלא יהודים המקבלים אזרחות ישראלית, ובכללם ערבים, אשר עלה באופן דרמטי בשנים האחרונות ו"מאיים על צביונה היהודי של מדינת ישראל".

במאי 2002 קיבלה הממשלה החלטה בעניין "הטיפול בשהיה בלתי-חוקיים ומדיניות איחוד משפחות לתושבי רש"פ ולזרים ממוצא פלסטיני", אשר באה לבטל את החלת ההליך המדורג על תושבי הרשות הפלסטינית ואחרים ממוצא פלסטיני שהינם בנות ובני זוג של אזרחים ערבים, בעוד שהוא ממשיך לחול על כל שאר בנות ובני הזוג של אזרחים ישראלים יהודים. החלטת הממשלה קובעת, בין היתר, כי: באיחוד משפחות: יופסק הטיפול בבקשות חדשות, לרבות בקשות שטרם ניתנה לגביהן החלטה א. תושב/ת הרשות הפלסטינית - לא תתקבלנה בקשות חדשות של תושבי הרשות הפלסטינית לקבלת מעמד של תושב או מעמד אחר; בקשה שהוגשה לא תאושר, ובן הזוג הזר יידרש לשהות מחוץ לישראל עד לקבלת החלטה אחרת. ב. אחר - הבקשה תידון בשים לב למוצאו של המוזמן.

בקשות הנמצאות בתהליך המדורג: בתקופת הביניים יוארך תוקפו של היתר שניתן וזאת בכפוף להעדר מניעה אחרת. לא יהיה שדרוג למעמד גבוה יותר. המשמעות החמורה שעולה מכך היא שבתקופת הביניים, שלא נתחמה בזמן, עד לגיבוש נוהל חדש אשר יחמיר את התנאים להתאזרחות של בני ובנות זוג של אזרחים ישראלים שהינם תושבי הרשות הפלסטינית ו/או ממוצא פלסטיני, לא יאפשרו הגשת בקשות חדשות למתן מעמד לבני ובנות זוג שהינם תושבי הרשות הפלסטינית ו/או ממוצא פלסטיני; לא יאושרו בקשות תלויות ועומדות למתן מעמד בישראל לבני ובנות זוג

של אזרחים ישראלים, שהינם תושבי הרשות הפלסטינית ו/או ממוצא פלסטיני, והם ידרשו לשהות מחוץ לישראל עד לקבלת החלטה בעניינם; ובאותם המקרים בהם בני ובנות הזוג כבר קיבלו היתר, "לא יהיה שדרוג למעמד גבוה יותר".

ביולי 2003 קיבלה הכנסת את חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה): החוק אימץ את עיקרי החלטת הממשלה וביטל כל הוראת חוק המאפשרת מתן מעמד בישראל לתושבי הגדה המערבית ורצועת עזה. החוק מוציא מתחולתו באופן מפורש את המתנחלים המתגוררים בהתנחלויות שבשטחים הכבושים, ותחולתו הינו על בסיס לאומי מפורש - הוא חל רק על פלסטינים.

החוק קובע חריגים מצומצמים לפיהם רשאים שר הפנים והמפקד הצבאי של הגדה המערבית ורצועת עזה לתת היתר לשהייה בישראל למטרת עבודה או לשם טיפול רפואי, לתקופה קצובה. בנוסף, החוק מתיר להעניק אזרחות או לתת רישיון לישיבה בישראל, לתושב הגדה המערבית או רצועת עזה, אם שוכנע כי הוא מזדהה עם מדינת ישראל ויעדיה וכי הוא, או בן משפחתו, פעלו פעולה של ממש לקידום הביטחון, הכלכלה או עניין חשוב אחר של המדינה.

2006 הצעת חוק הכניסה לישראל תיקון מס' 19 2006 הצעת החוק (שוהים בלתי חוקיים): לא תינתן אשרה או רישיון ישיבה לאנשים השוהים בישראל ללא היתר, אלא אם יעזבו את הארץ ל"תקופת צינון" ממושכת, הנגזרת כסוג של ענישה על זמן שהייתם ללא היתר.

שר הפנים במקרה זה רשאי להוציא צו לגירושו של שוהה בלא היתר, בנוסח חדש, הקובע כי שוהה כזה "יורחק מישראל בהקדם האפשרי". ההצעה לפיה יש לגרש את בן זוגו הזר של אזרחי ישראל, ששהה בארץ שלא בהיתר, עד שתבדק בקשתו לקבלת מעמד בישראל, היא מדיניות פסולה. התופעה אותה ניסה משרד הפנים למנוע, היא ניסיון של בני הזוג הלא ישראלים להסדיר את מעמדם בישראל באמצעות נישואים פיקטיביים עם בני זוגם הישראלים. לשם כך דרש משרד הפנים שיעזבו את ישראל. בג"ץ קבע כי מדובר במדיניות שאינה עומדת במבחן המידתיות.

החוק הזה פוגע פגיעה חמורה בעובדים זרים, נשים קורבנות סחר, חלק מהאוכלוסייה הפלסטינית בדווית בדרום אשר נמצאת ללא מעמד כלשהו בישראל, בזוגות פלסטיניים אשר אחד/ת מהם מתושבי השטחים הכבושים, ובמיוחד בני/ת הזוג של מזרח ירושלים. משרד הפנים אינו מעניק שום היתר לכל אלו כי הם נחשבים חסרי מעמד בישראל, אלא אם כן יוכח שמרכז חייהם הוא בישראל. במלים אחרות: אם לא שהיתר בישראל ללא היתר, לעולם לא תוכל לשהות בה בהיתר. ולפי ההצעה הנוכחית, אם עמדת בתנאים לקבלת היתר, לא תקבל היתר משום שהעמידה בתנאים חייבה אותך לשהות בישראל שהייה בלתי-חוקית! הדברים נכונים לגבי בני זוג, אך גם לגבי ילדים קטינים של תושבי ירושלים המזרחית, שהליכי רישוםם עלולים להימשך, לעתים, שנים ארוכות. גם הרישום מותנה בשהייה בישראל, וגם כאן השהייה היחידה שמשרד הפנים מאפשר היא שהייה שהיא להלכה שלא כדין.

חוק זה הוא המשך בלתי נפרד ממציאות ארוכה של נהלים, מדיניות וחוקים גזעניים ומפלים בברוטות, אשר מפעיל הממסד הישראלי בעקביות והתמדה כלפי האזרחים הפלסטינים. שתחילתו בכיבוש אדמתו וגירושו של החלק הגדול של העם הפלסטיני ב 1948, רצח קר של אזרחים פלסטינים, כיבוש שאר האדמות הפלסטיניות ב 1967, הפקעה, סיפוח ונישול של אדמות פלסטיניות, הריסת בתים, הקמת גדר הפרדה גזעית, ועד לאפליה מחפירה בכל תחומי החיים של חינוך, תעסוקה, תרבות ועוד.

מאמר זה הסתמך ברובו העובדתי על ניירות עמדה של ארגוני זכויות האדם, אשר שקדו על ביטולו של החוק, ומתוך עבודת השטח של חלקם עם הנשים והאנשים שנפגעו מהחוק. (ראי מקורות)

בימים אלו אנו מפיצות דרך פרויקט "נשים, שלום ובטחון" נייר עמדה אשר בוחן את השלכותיו של חוק זה על חיי נשים פלסטיניות בארץ. את הנייר עמדה המורחב תמצאו באתר האינטרנט שלנו: www.isha.org

מקורות:

יוסי וולפסון- המוקד להגנת הפרט: על החלטת בג"ץ לאשר את חוק האזרחות: בואו נקרא לילד בשמו מאתר www.etgar.info
יותם בן הלל - המוקד להגנת הפרט: הצעת חוק הכניסה לישראל (תיקון מס' 19), התשס"ו- 2006 והשפעתה על תושבי הקבע בירושלים המזרחית, בני זוגם וילדיהם בצלם - אתר האינטרנט "בצלם"- תחת כותרת "אזרחות"
עדאלה- (ניירות העמדה בנוגע לחוק האזרחות)

הצעת חוק תרומת ביציות: עמדת "אשה לאשה"

הסיכונים כוללים בין היתר אפשרות של סיכון יתר להתפתחות סרטן השחלות והרחם, וכן סיכונים מידיים יותר הנובעים מגירוי יתר של השחלות. בנוסף - אין לרפואה שום מידע על השפעת הליך זה על הפיריון והבריאות העתידיים של התורמות.

הצעות "אשה לאשה" לתיקון הצעת החוק הנוכחית

בשל העדר ההגנה לנשים תורמות, ובשל העדר הגדרת ענישה מרתיעה כלפי רופאות/ים העשויות/ים לסכן את בריאותן של נשים עקב ניגוד אינטרסים דורשת "אשה לאשה" כי:

- היחס לתרומת ביציות יהיה כאל תרומת איברים מאנשים חיים, בדומה, למשל, לתרומת כלייה. משמעות הדבר היא שהתרומה לא תהיה תרומה אנונימית תמורת "החזר הוצאות" אלא תרומה משיקולים אנושיים (קרבה אישית, חמלה) לאשה אחרת. כמוכן לא תותר תרומה לצרכי מחקר.
- תרומות פוטנציאליות יעברו סמינר הכשרה בן שבע, המיידיע אותן לגבי התהליך אותו הן אמורות לעבור, תוך ציון הסיכונים הידועים, והסיכונים שיש חשש לגביהם.
- יוגדר בבירור שמטרתה של הצעת החוק היא, בין השאר, להגן על נשים התורמות ביציות מפני ניצול ומפני סיכונים רפואיים, ותוגדר ענישה מחמירה לרופאות/ים המסכנות/ים את התורמות. יקבע כי דין מעשה זה כדין תקיפה בנסיבות מחמירות, כמוגדר בס' 382 בחוק העונשין.
- מספר הביציות שמותר לשאוב מתורמות- מתנדבות יוגבל ל- 10, המספר המקובל בשאיבת ביציות בעולם.
- תוגדר חובה לבטח נשים תורמות ביציות מפני סיכונים רפואיים הכרוכים בתרומה, שיכסה נזקים לטווח ארוך.
- יוטלו מגבלות ברורות על רמת הגירוי השחלתי המבוצע בתורמות, תוך קביעת מינון הורמונלי מקסימלי הנמוך בצורה משמעותית מזה הניתן לנשים הסובלות מבעיות פיריון, והמיועד ליצר מספר מוגבל של ביציות.
- יוקם מאגר מידע שירשום באופן מדויק הן את המינונים שניתנו לתורמות, והן את מספר הביציות שנשאבו, כך שניתן יהיה לעקוב ולפקח אחר ההליך, ולאפשר לנשים תורמות לבחור מוסד רפואי מהימן בו הן יכולות לתרום.
- הצעת החוק תמנע את ניגוד האינטרסים המובנה הקיים היום, כאשר אותה/ו רופא/ה מחויבת/ת בו- זמנית לשני אינטרסים מנוגדים- מחד, לטיפול נאות באשה תורמת הביציות, ומאידך, למטופלות אחרות הזקוקות לביציות, או למחקר הדרוש אספקה של ביציות. זאת, למשל, באמצעות איסור על הרופא/ה המטפלת/ת בתורמות לטפל גם בנשים המקבלות את הביציות, או באמצעות הקמת מאגר מרכזי אליו יועברו כל הביציות הנתרמות.
- "אשה לאשה" דורשת כי המדינה תיזום מחקר מקיף הבוחן את השפעת הטיפולים ההורמונליים הניתנים בתהליך של הפריה חוץ גופית על בריאותן של נשים במהלך העשורים שלאחר הטיפול.
- מכיוון ששאיבת ביציות כרוכה בסבל פיזי, ומכיוון שבמקרה של תרומה היא אינה ניתנת לצרכים של המטופלת, הרי שהנשים התורמות אינן זוכות לתמיכה נפשית במהלך התהליך. "אשה לאשה" דורשת כי המחוקק יפעל על מנת להבטיח כי אשה המגיעה לתרום ביציות תקבל ליווי ותמיכה שיאפשרו לה לשמור על בריאותה הנפשית במהלך התהליך.

יאלי השש - רכזת מחקר תרומת ביציות

אשה לאשה - מרכז פמיניסטי חיפה.

עמדת אשה לאשה בנושא חוק תרומת ביציות

שלום לכן/ם,

נייר עמדה זה מיועד לכולם - נשים, גברים, כאלה שנמצאים/ות בטיפולי הפריה וכאלה שלא, גניקולוגיות וגניקולוגים, אנשים ששקלו לתרום איברים על מנת לשלם חובות, וכל מי שעוסקים בדמותה של החברה בישראל.

נושא דף העמדה הוא החקיקה חדשה העוסקת בתרומת ביציות. לכאורה, זהו עניין רחוק, שעוסק בעניינים "מדעיים" שלא קשורים אלינו, אך למעשה יש לו חשיבות מאוד גדולה למעמדן של נשים בחברה ולאופייה של החברה בכלל. מטרתו של דף העמדה היא בראש ובראשונה למנוע חקיקה מפלה ומסוכנת. לשם כך עלינו להוציא את הדין מ"וועדות המומחים" ולהחזיר אותו אל הציבור.

אנו מבקשות מכן ומכם לסייע לנו לעצור חקיקה מפלה זו בדרכים פשוטות: לשתף אותנו ואחרים בחוויות הקשורות לטיפולי פוריות, לבקש מאיתנו או מאחרים הבהרות לגבי כל דבר שאינו מובן, ובאופן כללי להתחיל לעורר דיון ער בנושאים הללו באתרי האינטרנט, בעיתונות, במכתבים למקבלי החלטות או למערכות עיתונים

הצעת חוק תרומת ביציות עברה בקריאה ראשונה ב-8.5.07. הצעת חוק זו, שעברה לגולים שונים החל מ-2001, יוצרת שינוי ניכר ביחס לנושא הן מצד המדינה והן מצד הממסד הרפואי, בכך שהיא מתירה שאיבת ביציות לשם תרומה למחקר ולפיריון, מנשים שאינן עוברות טיפולי הפריה, ושעוברות את ההליך אך ורק לצורך התרומה. לכאורה, מבקש חוק זה לסייע במצוקתן של נשים המבקשות להרות, וזקוקות לשם כך לתרומת ביציות. למעשה, ניסוחו של החוק משקף את הצלחתו של הלווי הרפואי-מדעי, שביקש להתיר תרומת ביציות מנשים שאינן עוברות בעצמן טיפולי פוריות. זאת על מנת לספק ביציות למחקרים שעניינם שיבוט של תאי גזע (שיבוט מחקר). למרות התקוות הגדולות שתולים/ות מדענים/ות אלו בשיבוט המחקרי, עד כה לא היו למחקר זה כל תוצאות, והוא דורש מספר עצום של ביציות לצורך ניהולו. יתירה מזאת, מחקרים דומים בהם אין צורך בביציות השיגו עד כה תוצאות מביטחות יותר, ו"הכרח המחקרי" לבצע את הניסויים השונים על ביציותיהן של נשים כלל אינו ברור מאיליו. במהלך ניסוח החוק לא נעשה דיון רציני באינטרסים הכלכליים והמדעיים של רופאות/ים וחוקות/רים העוסקות/ים בתאי גזע עובריים, והאופן בו אינטרסים אלו עשויים לסכן את הנשים התורמות. אינטרסים כלכליים אלו לידי ביטוי גם מצד חברות תרופות המתקשרות עם חוקרים ומרכזי מחקר בתקווה לרשום פטנטים על תרופות שיפתחו כתוצאה מן המחקר בתאי גזע עובריים.

הסיכונים הכרוכים בשאיבת ביציות

שאיבת ביציות היא תהליך מסוכן. הסיכונים נובעים הן מהטיפול ההורמונלי המעורר ביוץ, והן מתהליך שאיבת הביציות עצמו, כפי שאפשר ללמוד מדו"ח של מרכז המחקר והמידע של הכנסת, שנכתב ע"י אורלי לוטן ב-2006. מכיוון שהאינטרס המדעי הוא לייצר אצל נשים מספר מקסימלי של ביציות, הרי שהעדר הגנה לנשים התורמות, והרתעה לרופאות/ים העוסקות/ים בהליך זה צורמות באופן מיוחד.

המשך מעמוד ראשון

השופטת וילנר הסכימה לחוות דעתו של השופט כהן, אך הוסיפה כי התוצאה לפיה הגרושה/ה אינו/ה זכא/ת לפנסיית השאירים אשר נצברה לאורך שנות נישואין ארוכות, הינה תוצאה קשה החותרת תחת התכלית הסוציאלית העומדת בבסיס פנסיית השאירים. השופטת קראה למחוקק ליתן פתרון לתוצאה בעייתית זו.

עמותת גרנית לסיוע לנשים בהליכי גירושין יזמה הצעת חוק בנושא שהוגש זה עתה לכנסת. פ/17/2087. ההצעה נוסחה על ידי צוות מומחים ותעלה להצבעה במושב הקיץ של הכנסת.

להצעה יש תמיכה רחבה בקואליציה ולכן רצוי שנשים שעומדות בפני חתימת הסכם גירושין תהינה מודעות לכך כדי שלא תאבדנה את זכותן בחלוקת הפנסיה המשפחתית ושתכללנה בחוק שעומד לצאת.

ההסדרים בני זוג (בעיקר נשים) מזוכיות שנצברו לאורך חייהם כשהאחד צבר זכויות פנסיה בעוד האחר ניהל משק בית, גידל ילדים, דאג לצרכי המשפחה ללא תמורה כלכלית ומתוך כך איבד את זכויותיו הסוציאליות כאשר התא המשפחתי התפרק.

הגזירה מקורה בהדרת בן הזוג הגרוש כשאיה ניסיון לתבוע את המשך תשלומי הפנסיה לאחר מות בן הזוג וזה אמנם בפסיקתו של השופט גלובינסקי בבית המשפט לענייני משפחה בחיפה (2005) אבל נכשל בערעור האלמנה בבית המשפט המחוזי בחיפה במאי 2006 לפני השופט כהן שזיכה את האלמנה בכל הפנסיה למרות שהייתה נשואה פחות משנה אחת בעוד שגרושתו הייתה נשואה למנוח 37 שנים. השופט כהן קבע, כי גרושתו של המנוח אינה זכאית לקבל לאחר פטירת הבעל, תשלום מתוך פנסיית השאירים לאור הסכם הגירושין מאחר והמנוח לא היה רשאי לעשות פעולות משפטיות אלה.

שני מפגשים על זנות

עם נעמי לבנקרון

יום ראשון, 22.7, בשעה 20:00

זנות, אונס ועבדות מינית במלחמת העולם השנייה
סקירת התופעה, הסיבות והדחקתן במחקר בנושא
השואה בישראל ובעולם.

יום ראשון, 12.8, בשעה 20:00

"הלקוח" העתיק בעולם

מי הם, מניעיהם, שיטות משפט שונות הנהוגות בארצות
אחרות וכיצד הן מתייחסות אליהם

אשה לאשה

והמכללה החברתית - כלכלית

מזמינות

נאמנות ובגידה בין נשים

מפגש אחרון בסדרת המפגשים בסינמטק חיפה

יום שלישי 10.7 בשעה 21:00

יוצאות מכלל שליטה

מרצה: אינה מיכאלי

יוקרה הסרט "מונסטר"

קולקטיב

יום שלישי 31.7

יום חמישי 30.8

אמילי דיקינסון- תשוקה, בדידות ושירה גדולה

עם נעמה יחזקאל

ערב על חייה וכתביה של המשוררת המשפיעה מהמאה

ה- 19 והרלוונטיות שלה להגות הפמיניסטית של ימינו

ביום חמישי, 12.7.07

בשעה 20:00, באשה לאשה

מזל טוב לגל שחף על הולדת אביב ודרור

ברכות לחולוד חמיים עם כניסתה לתפקיד גייסת משאבים.

איחולי הצלחה לאלן אברהם היקרה עם פרידתה מצוות אשה לאשה.

גרה לבד

עם רותם אילני

איך מתייחסת החברה הפטריארכלית לאשה שגרה לבד,

ואיך אנו חוות יחס זה.

בוא למעגל, סדנה השתתפותית, כל אחת מוזמנת

נשים שגרו פעם לבד, שגרות עכשיו לבד, שאולי יגורו בעתיד לבד, שגרות

עם חברה, חבר או חתול או שחולמת לגור לבד

ביום שני, 20.8.07, בשעה 20:00

אתר חדש לאשה לאשה

www.isha.org.il

הצטרפי לרשימת התכוצה שלנו

בדואר אלקטרוני!

למכתבים: ishahfc@netvision.net.il

נשים בשחור

ממשיכות להפגין בכל הארץ!

חיפה כל שישי בין

13:00 - 14:00

בכר הגפן בן-גוריון.

בואי הצטרפי גם את!

פרסום

أصوات - نساء فلسطينيات مثليات
118 شارع ارلوزوروف, حيفا 33276
تلفون: 04-972-8166-8-972
فاكس: 04-97-8166-1-972
www.aswatgroup.org

80 ש"ח

דמי חברות לשנת 2007

חברה יקרה, הנך מתבקשת לחדש את החברות באשה לאשה ולשלם את דמי

המנוי בהקדם האפשרי למען נוכל להמשיך ולשלוח לך את דף המידע. תודה!

ארלוזורוב 118, חיפה 33276 טל 04-8650977 פקס 04-8641072

שם פרטי ומשפחה _____

ת.ז. _____ טל. _____

כתובת _____

הנני מצרפת בזאת 80 ש"ח עבור דמי חברות לשנה

ו/או תרומה בסך: _____ ש"ח.

מערכת: מיקי, ארנה מרי-אש, חדוה אייל, חוה רובין, עולה שתווי,

לינה שאהין, צמרת הרשקו, יהל אס-קורלנדר

עיצוב גרפי: יורדן דותן www.jordandotan.com

אסופת מאמרים בספר - 'ביטחון וחוסן למי?'

עורכות: דורית אברמוביץ, אמאני דעיין וחדוה אייל

אנו שמחות להודיע על פרסום המהדורה התלת לשונית (עברית, ערבית ואנגלית) של קובץ מאמרים בנושא - ביטחון וחוסן למי? זוהי השנה השנייה בה מקיימות "אשה לאשה" - מרכז פמיניסטי חיפה" ו"קואליציית נשים לשלום" כנס שנתי, מקביל לכנס הרצליה, תחת הכותרת "ביטחון וחוסן - למי?". הכנס נועד לשנות את המשמעות של תפיסת ה"ביטחון" הצבאית-מיליטנטית-גברית באמצעות דיון על ביטחון בהקשר פמיניסטי-אזרחי.

בספר זה מובאים עיקרי הדברים שהוצגו בכנס האטרנטיבי השני, שנערך בחיפה בינואר 2007. הבחירה לקיים את הכנס בחיפה לא הייתה מקרית - תושבות ותושבי חיפה והצפון היו אלו ששילמו מחיר כבד בביטחונם בזמן ואחרי מלחמת לבנון השנייה.

הספר מיועד לציבור הרחב- ישראלי, פלסטיני ובינלאומי. מטרתו לעורר ולהרחיב את השיח והדיון הציבורי על אלטרנטיביות קיומיות שיכולות להעניק לכולנו חיים בטוחים מפני אלימות צבאית, כלכלית ומינית. ההרצאות בספר מציגות מגוון עמדות של נשים הפועלות לשינוי חברתי, מתוך הממסד ומחוצה לו. הקולות המגוונים המופיעים בספר אינם מיועדים להציג עמדה אחידה או לייצג תפיסה של הארגונים שיוזמו את הכנס, אלא

לעורר חשיבה חדשה, אלטרנטיבית לתפיסת הביטחון הצרה, הצבאית והחד ממדית של השלטון בישראל.

הספר הודפס בהוצאת "פרדס"

ניתן לרכוש את הספר במחיר 40 ₪ (כולל

דמי משלוח) במשרדי אשה לאשה.

فعاليات

مبروك لغال شاحف على ولادة أقيف ودرور
تهاني لخلود خميس على ابتداء عملها
كمجندة أموال
بالنجاح للعزيزة إلن أبرهام مع انفصالها عن
طاقم إمراة لإمراة

إمراة لإمراة والكلية الإجتماعية – إقتصادية
تدعوكم
للقاء أخير وسلسلة لقاءات في سينماتك
حيفا – إخلاص وخيانة بين النساء
يوم الثلاثاء 10.7, الساعة 21:00
خارجت عن كل سيطرة
محاضرة إبنة ميخائيل
سيعرض الفيلم "مونستر"

لقائين عن الزنى
مع نعومي لبنكرون
يوم الأحد 22.7, الساعة 20:00
زنى, إغتصاب وعبودية جنسية في الحرب
العالمية الثانية
عرض الظواهر والأسباب, كبتها في بحث
بموضوع الكارثة في إسرائيل والعالم
يوم الأحد 12.8, الساعة 20:00
الزبون العتيق بالعالم
من هم, حوافزهم, أساليب قضائية
مختلفة المألوفة في بلاد أخرى وكيفية
معاملتها معهم

إميلي ديكنسون – شغف, إنعزالية وشعر
عظيم
مع نعمة يحزكل
أمسية عن حياة وكتابة الشاعرة المؤثرة من
القرن ال19,
وصلتها بموضوع التعاليم النسوية في أيامنا
يوم الخميس, 12.7.07
الساعة 20:00, في إمراة لإمراة

كولكتيف

يوم الثلاثاء 31.07

يوم الخميس 30.8

قانون المواطنة في خدمة المعنفين...

"هو قلي...والله قلي انو مش رايحة اخذ الهوية من دون ما يمضي...واسا شو بدي
اساوي... يعني مش حرام يرجعوني انا والاولاد ... لوين بدي اروح...". كانت تتحدث معي
وهي تحاول ان تمنع نفسها من البكاء. لكن دون جدوى. كان زوجها متزوجا من ثلاث
اخريات عندما اتى لزيارة اهلها في الاردن طالبا اياها للزواج وكان يكبرها بثلاثين عاما
تقريبا. لم يعارض احد من اهلها فقد كان هذا زوجها الثاني. "بالمرة الاولى جبروني
اترك اولادي واسا كمان مرة... لا انا مش رح اتركهم".

قابلتها في المرة الاولى في ملجأ للنساء المعنفات "ضربني وجرب يخنقني...هددني انو
اذا بطلع من البيت بقتلني ...هربت... أخذت الاولاد وهربت...قلي رايح يتشكى علي
علشان ما معي هوية ورح يطردوني من هون ويرجعوني عالاردن...في وحدة صاحبتني
قالتلي انو في جمعية بتطلع هويات وانا رحعت عندهم وقالولي انو كثير صعب. لاني
فلسطينية...". "بدي اطلع من الملجأ... الاولاد ما بدهم يضلوا هون لانو الوضع كثير
صعب...انا رح اشتغل وأعيشهن. انا اللي كنت دايمًا اشتغل بالتنظيف واعيشهم
وهو كان كل الوقت داير مع صاحبتة...ليش بدهم يرجعوني الوضع كثير صعب
هناك...انا ما بقدر ارجع هناك مع الاولاد فش حدا يصرف علينا وفش شغل... بنموت
من الجوع...فكرت في أمل؟" لم أزد ان ازرع في قلبها امالا واهية. فاعلمت الظن انها
لن تحصل على مواطنة او على اقامة. حاولت أن اخفف عنها فقلت لها اننا سنعمل
جاهدات لان يكون الاولاد معها سواء بقيت هنا ام طردت الا ان ذلك زاد من فزعها
"...ليش في امل يوخذو مني الاولاد... ليش؟ انا بسمع انو الاولاد دايمًا مع الام في هاي
الدولة...كيف بدو يوخدهم؟" أخبرتها باننا سنقوم بالتوجه الى المحكمة التي ستقرر
– بناء على مصلحة الاولاد – من سيكون حاضنا للاولاد.

حتى الان لم تحصل على اقامة. وموضوع حضانة الاولاد متعلق بإقامتها. في افضل
الاحوال سوف تحصل على حضانة الاولاد واقامة مؤقتة. في اسوئها. وهو وارد جدا.
سوف تطرد الى الاردن دون الاولاد. وهو لا يترك مناسبة او فرصة الا ويذكر فيها انها
من غير اذن اقامة. وانه يجب طردها من هنا. "...لواني بعرف كنت ضليني عنده...
بلا اهون من بلا..."

تركتها وانا افكر. كيف تصبح القوانين العنصرية اداة شرعية في حروبنا الداخلية.
نرفض قانون المواطنة العنصري ونثور ضده. الا انه لا ضير من استعماله "الترويض"
وقمع إمراة "متمردة"! هذه نقطة ضعفها. لا تملك شيء ما دامت تحت رحمة توقيعه
الذي سيحرمها منه في اللحظة التي يشاء. القصة أعلاه لا تشكل حالة شاذة. انما
واقع تعيشه نساء كثيرات. تحملن الكثير من القمع والاذلال خوفا من "الرجوع" او
من الفراق او رغبة بالبقاء. بماذا يختلف هذا الرجل عن موظفي وزارة الداخلية الذين
يرفضون طلبات لم شمل لعائلات فلسطينية؟ ما هو الا مثلهم الغير رسمي ودون
مقابل الا انه يقف في الصف الاول من المعارضين للقانون العنصري. وماذا نفعل
نحن؟ لا نراه فهو لا يقف في صفوف "العدو" انما بيننا. يصرخ صرخاتنا ويحارب
"حربنا". ومنا من يقول "كل الوسائل مشروعة في الحرب".